

Arrest

nr. 220 308 van 25 april 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 10 januari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 december 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verkreeg op 18 juni 2009 een verblijfskaart als familielid van een Belgische onderdaan, in de hoedanigheid van descendent van zijn Belgische vader. Dit verblijfsrecht werd gesupprimeerd op 18 januari 2017, nadat verzoeker op 27 november 2016 was afgereisd naar Senegal.

1.2. Verzoeker meldt zich op 14 mei 2018 aan bij de gemeentelijke diensten teneinde opnieuw in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

1.3. Verzoeker dient op 13 juni 2018 een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Belgische onderdaan, in de hoedanigheid van descendent van zijn Belgische vader.

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 11 december 2018 een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 14 december 2018 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13/06/2018 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan als descendent in functie van zijn Belgische vader, de genaamde C.O. (RR [...]) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.' Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het 'ten laste' zijn werden volgende documenten voorgelegd:

- *Bestaansmiddelen: loonfiches van tewerkstelling bij vzw de Groene Kans (maart, april, mei 2018)*
- *Huurovereenkomst De Gelukkige Aard: Sociale huisvesting (Basishuurprijs 420€ = 210€) + 44,06€ kosten dd 1/09/2005*
- *Aanpassing van de sociale huur vanaf 1/07/2018 439,08€*
- *Tawfekh Banlieue: Structure Commerciale Immobilière (contrat de location à usage d'habitat) : oorspronkelijk senegalees huurcontract voor in het Frans*
- *Attest van het Ocmw van Oostende dat D.C. een geldelijke steun werd toegekend voor de periode 8/06/2018 tot 30/06/2018 = Equivalent leefloon (art 60) dd 4/07/2018.*

Betrokkene had reeds sedert 18/06/2009 een verblijf bekomen op basis van gezinshereniging met zijn vader.

Echter zijn verblijf werd gesupprimeerd sedert 18/01/2017. Hij was echter opnieuw vertrokken naar Senegal.

Op 07/05/2018 komt hij België opnieuw binnen. Hij werd staande gehouden aan de grens en verklaarde dat hij voor medische redenen sinds 27-11-2016 in Senegal bij familie te hebben verbleven.

Gezien betrokkene is betrokken naar Senegal en zijn verblijfsrecht in België heeft verloren door een afwezigheid van meer dan twee jaar, moet hij nu aantonen ten alste te zijn geweest van zijn vader vóór zijn komst naar België, dus vóór 07/05/2018.

Als bewijs hiervan legt betrokkene enkel een senegalees huurcontract in het Frans voor, dewelke hij heeft getekend dd. 28/02/2018. Dit document toont niet aan dat betrokkene ten laste was van zijn vader in Senegal.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Er is dus niet aangetoond dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst en vóór de aanvraag gezinshereniging.

Alle andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan deze vaststelling.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtsmacht van de Raad

Verzoeker stelt in zijn tweede middel dat de aangevochten beslissing "*moet worden hervormd*" en stelt in fine van zijn verzoekschrift dat hem "*een verblijf van meer dan drie maanden [dient] te worden toegekend*".

Overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) treedt de Raad in de voorliggende betwisting op als annulatierechter. De Raad beschikt bijgevolg niet over de rechtsmacht om de bestreden beslissing te hervormen, noch om verzoeker een verblijf van meer dan drie maanden toe te kennen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

"[...] Doordat verweerder het verblijf weigerde onder de motivering dat verzoeker niet zou aantonen dat hij ten laste was van de Belgische referentiepersoon in de periode 27.11.2016-07.05.2018.

Terwijl verzoeker al zijn hele leven, tot op de dag van vandaag ten laste is van zijn vader.

Zodat art. 40bis van de Vreemdelingenwet geschonden wordt en de bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden.

Toelichting:

Art. 40bis §2, 3° Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

De discussie is dubbel. Enerzijds gaat ze over het temporele toepassingsgebied: verweerster houdt namelijk enkel rekening met de periode 27.11.2016-07.05.2018 en niet met de periode vóór zijn reis, noch met de actuele situatie zoals deze bestond ten tijde van de aanvraag.

Anderzijds gaat ze over de inhoud van het begrip ‘ten laste’ zijn. Een kind vanaf de leeftijd van 21 jaar dient namelijk te bewijzen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Ten eerste heeft verweerster ten onrechte geen rekening gehouden met de realiteit. De realiteit is dat verzoeker al sedert zijn geboorte ten laste is van zijn vader. Dhr. O.C. werkt en ondersteunt zijn gezin al sedert jaar en dag. Dat was zo vóór de reis van verzoeker, tijdens zijn reis, als ten tijde van de aanvraag tot gezingshereniging op 13.06.2018.

Ten onrechte houdt men enkel rekening met de periode waarin verzoeker in het buitenland verbleven had (27.11.2016-07.05.2018). Ten tijde van de aanvraag woonde verzoeker namelijk opnieuw bij zijn vader.

Er dient dan ook rekening gehouden te worden met de reële situatie ten tijde van de aanvraag. En deze is duidelijk: verzoeker heeft geen inkomsten, woont en leeft bij zijn ouders te [...]. Hij wordt volledig door zijn ouders ondersteund en is uiteraard, tot op vandaag te hunne laste.

Ten tweede, eerder ondergeschikt, dient opgemerkt te worden dat verzoeker ook in de periode 27.11.2016-07.05.2018 ten laste was van zijn vader.

De ouders van verzoeker hebben voor verzoeker een huurcontract afgesloten in Senegal (stuk 5). De huurprijs bedroeg 25.000 Senegalese Frank per maand, hetzij zo’n € 38,00. De huur werd door de vader van verzoeker betaald.

Verzoeker kan niet alleen reizen of voor zichzelf zorgen. De moeder van verzoeker, mevr. M.S.N., is op 27.11.2016 met verzoeker meegereisd naar Senegal (cf. paspoort mevr. N., met stempel van binnenkomst op 27.11.2016, stuk 6). Paspoort en vliegtuigtickets werden betaald door zijn vader.

Ter plaatse heeft verzoeker eerst therapieën gevolgd bij traditionele sjamanen, om uiteindelijk na één jaar verschillende medische behandelingen te volgen, voorgeschreven door het ‘Hopital Militaire de Ouakam’, ‘Centre Hospitalier National Psychiatrique de Thiaroye’ en het hospitaal in Sanitaire de Bakel (cf. stukken 7/1-10). Alle kosten werd opnieuw betaald door de vader van verzoeker.

Toen verzoeker ‘genezen’ werd verklaard, heeft mevr. N. haar zoon teruggebracht naar België. Opnieuw werden de kosten (o.a. vliegtuigticket) betaald door zijn vader. Mevr. N. is samen met verzoeker op 07.05.2018 België binnengekomen (cf. stukken 6 en 8/1-2), waar men verzoeker heeft tegengehouden op de luchthaven.

Verzoeker is niet in staat om te werken. Zijn moeder werkt evenmin. Alle kosten (huur, levensonderhoud, medische voorzieningen, etc.) worden en werden betaald met geld van de vader van verzoeker. In de periode 27.11.2016-07.05.2018 maakt hij geld over via Western Union naar Senegal. Verzoeker vond nog de volgende betalingsbewijzen terug van 10.12.2015, 29.12.2015, 20.03.2017 en 13.04.2018, voor een bedrag van € 940,00 (stukken 9/1-4). De werkelijke betalingen liggen nog hoger, maar de vader van verzoeker heeft niet alle betalingsbewijzen teruggevonden.

De Raad zal vaststellen dat als referte bij de betalingen vermeld werd ‘Family assistance’. Dat duidt er duidelijk op dat de financiële hulp kwam van de Belgische referentiepersoon.

De eerste betalingen waren gericht aan mevr. N., die haar zoon ter plaatse bijstond; de laatste betaling gebeurde aan de broer van mevr. N., die het geld afhaalde en aan de moeder van verzoeker bezorgde.

De Raad zal vaststellen dat de betalingen aanzienlijk waren. Met een bedrag van € 940,00 kan men in Senegal maar liefst 27 maand een woning huren.

Het leven is er erg goedkoop. In de 18 maand dat verzoeker er verbleven heeft, kon hij alle kosten van levensonderhoud, doktoren/sjamanen en (medische) behandelingen perfect betalen met hetgeen zijn vader gestort had. Zo kost een brood in de supermarkt in Senegal gemiddeld slechts € 0,39...

Het is dan ook duidelijk dat alle lasten in de periode 27.11.2016-07.05.2018 betaald werden door de vader van verzoeker en verzoeker ook voor die periode ten laste was van zijn vader.

De beslissing is ongegrond.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 40ter, §2, eerste lid, 1°, juncto artikel 40 bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker, die ouder is dan 21 jaar, niet aantoonde "ten laste" te zijn van de Belgische referentiepersoon. Hierbij wordt verduidelijkt dat verzoeker sinds 18 juni 2009 een verblijfsrecht als descendent van zijn vader had verkregen, doch dat dit op 18 januari 2017 werd gesupprimeerd. Er wordt aangegeven dat verzoeker is vertrokken naar Senegal, waarbij hij zijn verblijfsrecht heeft verloren door een afwezigheid van meer dan twee jaar. Er wordt aangegeven dat verzoeker dient aan te tonen dat hij ten laste was van zijn vader voor zijn terugkeer naar België, dus vóór 7 mei 2018. Er wordt gemotiveerd dat als bewijs van het "ten laste" zijn enkel een Senegalees huurcontract wordt overgemaakt, doch dat dit niet aantoonde dat verzoeker ten laste was van zijn vader in Senegal. Er wordt geconcludeerd dat niet is aangetoond dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoeker en de referentiepersoon in het land van herkomst en voor de aanvraag gezinshereniging. Verzoeker toont niet aan dat deze motieven niet zouden voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. In zoverre verzoeker in de bestreden beslissing een motivering verwachtte terug te vinden aangaande de stukken die hij thans voor het eerst bij zijn verzoekschrift voegt, wijst de Raad erop dat verweerder bezwaarlijk kan worden verweten niet te hebben gemotiveerd aangaande elementen die hem niet kenbaar werden gemaakt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen."*

3.5. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven"

3.6. Verzoeker betwist vooreerst het temporele toepassingsgebied van de vereiste van “ten laste” zijn. Hij betoogt dat ten onrechte geen rekening wordt gehouden met de periode voor zijn reis naar zijn herkomstland, noch met de actuele situatie zoals deze bestond ten tijde van de aanvraag.

3.7. Wat betreft het tijdsvlak waarbinnen verzoeker dient aan te tonen dat hij “ten laste” van de referentiepersoon was, heeft de Raad van State reeds bevestigd dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een statische Belg, geen voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat aangetoond wordt dat de familielid-derdelander reeds in diens “*land van herkomst*” afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649). Voormelde wetsbepaling is op zich voldoende duidelijk, in die zin dat uitdrukkelijk sprake is van familieleden “*die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen*” en het begeleiden van of zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen. Waar verzoeker aldus verwacht dat verweerder rekening dient te houden met de actuele situatie, zoals deze bestond ten tijde van de aanvraag, vindt dit geen steun in artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat verzoeker op het ogenblik van zijn verblijfsaanvraag geen inkomsten heeft en inwoont bij zijn vader, volstaat dan ook niet opdat is aangetoond dat hij “ten laste” valt van de referentiepersoon.

3.8. Wat betreft de periode vóór zijn reis naar zijn herkomstland, herhaalt de Raad dat artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet spreekt van familieleden “*die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen*”, waarbij het begeleiden van of zich voegen bij de Belg ook de situatie viseert van de vreemdeling die uit het buitenland (terug)komt of is (terug)gekomen, na een eerder verblijfsrecht te hebben verloren. In die zin lijkt voormelde wetsbepaling dus niet te voorzien dat rekening kan worden gehouden met de situatie, zoals deze vroeger bestond in België, vóór een afreis voor langere duur naar het buitenland die het verlies van het verblijfsrecht met zich meebrengt. Verzoeker kan ook niet verwachten dat verweerder het “ten laste” zijn, zou dienen af te leiden uit het enkele gegeven dat verzoeker in het verleden een verblijfsrecht als descendent verkreeg. De Raad wijst er in deze op dat verzoeker nog minderjarig was toen hij zijn oorspronkelijk verblijfsrecht als descendent verkreeg. Aldus diende verzoeker op dat ogenblik niet aan te tonen dat hij ten laste viel van zijn vader. Verzoeker is, nadat hij reeds meerderjarig was geworden, teruggekeerd naar Senegal. Gelet op het gegeven dat hij thans ouder is dan 21 jaar, vereist een nieuw verblijfsrecht als descendent wel degelijk het bewijs dat hij “ten laste” valt van de referentiepersoon. Het enkele gegeven dat hij “*al sedert zijn geboorte*” ten laste is van zijn vader en dat hij in het verleden een verblijfsrecht als descendent verkreeg, impliceert niet dat verweerder thans zonder meer dient te aanvaarden dat verzoeker, die intussen meerderjarig is, nog steeds ten laste valt van zijn vader.

3.9. De Raad kan aan de hand van het administratief dossier niet anders dan vaststellen dat verzoeker, naar aanleiding van zijn in punt 1.3. bedoelde verblijfsaanvraag, als bewijs van het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, enkel een afschrift van een Senegalees huurcontract heeft overgemaakt (thans stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift). Het is niet kennelijk onredelijk dat verweerder dit stuk niet aanvaardt als bewijs dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat de huur werd betaald door de referentiepersoon, doch dit valt niet af te leiden uit de inhoud van de overgemaakte huurovereenkomst. Nergens in voormelde huurovereenkomst wordt verwezen naar de referentiepersoon. Er kan uit deze huurovereenkomst hooguit worden afgeleid dat verzoeker in Senegal werd vergezeld door zijn moeder, doch zij betreft niet de referentiepersoon. Aldus kan niet worden ingezien op welke wijze de huurovereenkomst zou aantonen dat verzoeker “ten laste” viel van de referentiepersoon, zodat niet blijkt verweerder dit stuk incorrect heeft beoordeeld. Waar verzoeker verder stelt dat alle kosten – de vliegtuigtickets, de medische behandelingen, en dergelijke – in Senegal werden betaald door de referentiepersoon, blijkt uit een nazicht van het administratief dossier dat verzoeker dit niet aan verweerder kenbaar heeft gemaakt, laat staan dat hij stukken heeft overgemaakt die dat aantonen. Daargelaten de vraag of ze aantonen dat de vader van verzoeker de vliegtuigtickets, medische behandelingen in Senegal, het paspoort en andere kosten van deze laatste ten laste name, werden de betalingsbewijzen voor family assistance in Senegal via Western Union (stuk 9 gevoegd bij het verzoekschrift), de bewijzen van medische behandelingen in Senegal (stuk 7), de vliegtuigtickets (stuk 8) en het paspoort van verzoekers moeder (stuk 6) niet eerder aan verweerder overgemaakt. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het totstandkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met de documenten die verzoeker thans voegt bij zijn verzoekschrift. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Verzoeker verwijst nog naar zijn medische toestand, ten gevolge waarvan hij niet zou kunnen werken,

alleen reizen of voor zichzelf zorgen, doch de Raad merkt andermaal op dat verzoeker dit niet heeft meegedeeld naar aanleiding van zijn verblijfsaanvraag. Het komt aan de aanvrager van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger toe om alle nuttige informatie ondersteund door de nodige stukken over te maken aan verweerder, teneinde aan te tonen dat hij voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Verzoeker is daartoe in gebreke gebleven. Het staat verzoeker vrij een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen, ditmaal vergezeld van de nodige informatie en ondersteunde stukken.

3.10. Gelet op bovenstaande, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker niet aantoont dat ten onrechte werd gesteld dat geen afdoende bewijs voorligt dat hij financieel en/of materieel ten laste is geweest van de referentiepersoon, in de periode vóór 7 mei 2018. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat verweerder heeft veronachtzaamd rekening te houden met bepaalde elementen, die hem kenbaar werden gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.11. Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Tweede middel: schending van artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Doordat verweerder een beslissing nam zonder rekening te houden met de bepalingen vervat in art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950.

Terwijl art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

Zodat de aangevochten beslissing de bepalingen van het Verdrag van 4 november 1950 schendt en dus moet worden hervormd.

Toelichting:

Verzoeker is de zoon van dhr. O.C. en mevr. M.S.N.. Hij is altijd opgevoed geweest door zijn ouders en woont al sedert jaar en dag in België in hetzelfde gezin.

Er zijn niet alleen gewone affectieve banden, maar het betreft in casu buitengewone banden. De reden is hierboven al uitvoerig uiteengezet: verzoeker heeft een mentale achterstand met daarbovenop psychische problemen. Hij heeft al een tijdje in de psychiatrische instelling Sint-Amandus in Beernem verbleven, heeft al een zelfmoordpoging achter de rug, dient medicatie te nemen en dient strikt opgevolgd te worden.

De ouders van verzoeker zijn de enige personen die verzoeker al sedert jaar en dag van dichtbij opvolgen. Ten andere, ook voor zijn behandelingen in Senegal werd hij bijgestaan door zijn moeder.

Het is noodzakelijk dat hij in dezelfde familiale eenheid kan blijven om zijn leven (letterlijk!) en goede gezondheid te kunnen garanderen.

Door de beslissing tot weigering van een lang verblijf, loopt verzoeker een reële kans om spoedig uitgewezen te worden, waardoor zijn stabiele gezinsband bruusk zou verbroken worden.”

3.12. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept.

3.13. Wat betreft het gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen, zoals in casu, merkt de Raad op dat slechts sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, indien er bijkomende elementen van afhankelijkheid voorhanden zijn (cf. EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33). Verzoeker verwijst naar zijn medische situatie, waarbij hij stelt psychische problemen te hebben. Hij verduidelijkt dat hij ten gevolge van zijn medische situatie de bijstand van zijn ouders nodig heeft. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift medische attesten van dr.

H.H., een psychiater, die verklaart dat eerstgenoemde is aangewezen op hulp van derden voor bepaalde handelingen en dat hij deze hulp momenteel verkrijgt van zijn familie in België (stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift). Aldus kan worden aangenomen dat er in casu sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, waardoor een beschermenswaardig gezinsleven kan worden aangenomen.

3.14. Verzoeker betoogt dat het noodzakelijk is dat hij in dezelfde familiale eenheid kan blijven om zijn goede gezondheid te kunnen verzekeren en stelt dat hij door de beslissing tot weigering van lang verblijf *“een reële kans loopt om spoedig uitgewezen te worden, waardoor zijn stabiele gezinsband bruusk zou verbroken worden”*. In deze dient de Raad evenwel op te merken dat de bestreden beslissing er als dusdanig niet toe strekt te verhinderen dat verzoeker in dezelfde familiale eenheid kan blijven. De bestreden beslissing houdt immers geen verwijderingsmaatregel in. Van een reële kans om spoedig te worden uitgewezen, is derhalve geen sprake. De vrees van verzoeker mist derhalve feitelijke grondslag. De bestreden beslissing verhindert verzoeker bovendien ook niet om opnieuw een aanvraag in te dienen om een verblijfsrecht te verwerven, in de hoedanigheid van descendent van zijn Belgische vader. Zoals hierboven reeds uiteengezet, dient deze verblijfsaanvraag evenwel vergezeld te gaan van de nodige informatie en bewijsstukken dat verzoeker “ten laste” valt van de referentiepersoon.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA